

The Four
Sahibzadas

ASSAMESE

PUBLISHED BY AKAAL PURKH KI FAUJ

চাৰি চাহিবজাদা

জেষ্ঠ চাহিবজাদাচ

চাহিবজাদা অজিত সিং

পাউন্টা চাহিবত থকা সময়ত ১৬৮৭ চনৰ ২৬ জানুৱাৰীত গুৰু গোবিন্দ সিঙৰ জ্যেষ্ঠ পুত্ৰ চাহিবজাদা অজিত সিং জীৰ জন্ম হৈছিল মাতা সুন্দৰীৰ গৰ্ভত। পৰৱৰ্তী বছৰত গুৰু চাহিব ঘূৰি আহিছিল আনন্দপুৰ চাহিবত, য'ত অজিত সিঙক অনুমোদিত শিখ শৈলীত ডাঙৰ দীঘল কৰা হৈছিল।

বাবা অজিত সিঙক ধৰ্মীয় গ্ৰন্থ, দৰ্শন আৰু ইতিহাস শিকোৱা হৈছিল, আৰু বিভিন্ন ধৰণৰ পুৰুষসুলভ কলাৰ প্ৰশিক্ষণ যেনে অশ্বচালনা, তৰোৱালৰ প্ৰৱৰণতা আৰু ধনুৰবিদ্যাৰে প্ৰশিক্ষিত কৰা হৈছিল। তেওঁ এজন সুন্দৰ শক্তিশালী, বুদ্ধিমান পুৰুষৰ আৰু এজন প্ৰাকৃতিক নেতা হিচাপে ডাঙৰ দীঘল হৈছিল।

প্ৰতিসন্ধিয়া, তেওঁ তেওঁৰ সৰু ভায়েক বাবা জুমাৰ সিঙৰ সৈতে বন্ধুসকল একত্ৰিত কৰি দুটা বেটেলিয়ন গঠন কৰিছিল। তেওঁলোকে তৰোৱাল আৰু তীৰৰ সৈতে নকল যুদ্ধ কৰিছিল। গুৰু গোবিন্দ সিং জীয়ে মাজে মাজে তেওঁৰ পুত্ৰসকলৰ এনে সামৰিক কাৰ্যকুশলতা চাই গৌৰৱিত হৈছিল।

১৬৯৯ চনত বৈশাখীৰ উৎসৱৰ দিনা ঐশ্বৰিক আনন্দৰ চহৰ, -আনন্দপুৰ চাহিবত, গুৰু গোবিন্দ সিং জীয়ে শিখ সম্প্ৰদায়ক নতুন ৰূপ প্ৰদান কৰে খালচা হিছাপে। বাপ্তিষ্টাৰ পৰম্পৰা এটা নতুন ৰূপত উজলী উঠিল। গুৰু চাহিবৰ দুই পুত্ৰ - চাহিবজাদা অজিত সিং আৰু জুমাৰ সিং, আৰু হাজাৰ হাজাৰ ভক্ত বাপ্তিষ্টা হৈ পৰিছিল।

বাবা অজিত সিং এজন শক্তিশালী আৰু সাহসী যোদ্ধা আছিল। জীৱনৰ আৰম্ভণিতে তেওঁ গুৰুজনৰ যুদ্ধত অংশগ্ৰহণ কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিছিল আৰু কেইবাবাৰো বীৰত্বৰ আশ্চৰ্যজনক কাৰ্য্য সম্পাদন কৰিছিল। কোনো বিপদ তেওঁক ভয়গ্ৰস্ত কৰিব পৰা নাছিল বা তেওঁৰ কৰ্তব্যৰ পথৰ পৰা বিৰত ৰাখিব পাৰে।

খালচাৰ সৃষ্টিৰ কিছুদিনৰ পিছত, বাবা অজিত সিংহৰ কলকৌশলতাৰ প্ৰথম পৰীক্ষা আৰম্ভ হৈছিল। শিখ সাধু সকলৰ দল এটা পথহাৰৰ পৰা আঁতৰি থকা সময়ত, সূৰ্য নদীৰ পাৰত আনন্দপুৰ চাহিবৰ কিছু দূৰত নুহ গাওঁৰ ৰংহাৰ সকলে তেওঁলোকক আক্ৰমণ কৰি লুটপাত কৰে। তেতিয়া গুৰু গোবিন্দ সিংহে তেওঁৰ প্ৰায় ১২ বছৰীয়া পুত্ৰ চাহিবাজদা অজিত

সিংহক সেই ঠাইলৈ পঠাই। তাত উপস্থিত হৈ, ১৬৯৯ চনৰ ১৩ মে'ত অজিত সিঙে ১০০ জন শিখৰ মুৰব্বী হিছাপে ৰংহাৰসকলক শাস্তি দিলে আৰু লুণ্ঠন কৰা সম্পত্তিটো উদ্ধাৰ কৰে।

পৰৱৰ্তী সময়ছৱাত তেওঁক এটা কঠিন কাম অৰ্পণ কৰা হৈছিল যেতিয়া সাম্ৰাজ্যিক সৈন্যৰ সমৰ্থনত পাহাৰীয়া মুৰব্বী সকলে আনন্দপুৰ চাহিবত আক্ৰমণ কৰিছিল। চাহিবজাদা অজিত সিঙক তাৰাগড় কীলাৰ প্ৰতিৰক্ষাৰ দায়িত্ব প্ৰদান কৰা হৈছিল, যি আক্ৰমণৰ প্ৰথম লক্ষ্য হৈ পৰিছিল। এজন অভিজ্ঞ সৈনিক ভাই উদে সিং সহায়ৰ দ্বাৰা, তেওঁ এই আক্ৰমণ প্ৰতিৰোধ কৰিছিল। এইটো ঘটনা ১৭০০ চনৰ ২৯ আগষ্টত ঘটিছিল। তেওঁ ১৭০০ চনৰ অক্টোবৰত নিৰ্মোহগড়ৰ যুদ্ধত সাহসিকতাৰে যুঁজিছিল।

১৫ মাৰ্চ ১৭০১ তাৰিখে, দাৰাপ অঞ্চলৰ পৰা অহা শিখ ভক্তসকলৰ এটা সঙ্গত, স্তম্ভ (বৰ্তমান) শিয়ালকোট জিলা) গুজৰ আৰু ৰংহাৰৰ দ্বাৰা পথ অভিৰধ কৰা হৈছিল। চাহিবজাদা অজিত সিঙে তেওঁলোকৰ বিৰুদ্ধে অভিযানত এটা সফল নেতৃত্ব প্ৰদান কৰিছিল।

এবাৰ এজন ব্ৰাহ্মণ গুৰু গোবিন্দ সিং জীৰ ওচৰলৈ অভিযোগলৈ আহিছিল যে তেওঁৰ নৱ বিবাহিত পত্নী হোচিয়াৰপুৰৰ ওচৰৰ বাঢ়ীৰ পাঠানসকলে তেওঁৰ পৰা কাটি লৈ গৈছিল। গুৰুৰ নিৰ্দেশনা অনুসৰি, বাবা অজিত সিঙে ১০০ জন ঘোঁৰাচালক লগত লৈ ব্ৰাহ্মণৰ পত্নীক উদ্ধাৰ কৰে। উদ্ধাৰীত পত্নীক ব্ৰাহ্মণৰ আশ্ৰয় দিয়ে আৰু পাঠানসকলক উপযুক্ত শাস্তি প্ৰদান কৰে। বৰ্তমান ইন বাঢ়ীত থকা গুৰুদ্বাৰা এই অনুষ্ঠানটোৰ স্মাৰক হিচাপে থিয় হৈ আছে।

সম্ৰাট ঔৰঙ্গজেবে গুৰু গোবিন্দ সিং জীৰ দ্বাৰা খালচা পান্থ স্থাপনৰ অসন্তুষ্টি আছিল আৰু ইয়াৰ কাৰ্য্যৰ ওপৰত দৃষ্টি ৰাখিছিল। তেওঁ সহ্য কৰিব নোৱাৰিলে যে তেওঁৰ ৰাজ্যৰ আন কোনোৱে "সঁচা পাটশ্বাহ" (প্ৰকৃত প্ৰভু) হিচাপে মান্যতা লাভ কৰক, যিহেতু শিখসকলে গুৰু গোবিন্দ সিং জীক তেনেদৰে সম্বোধন কৰিছিল। তেওঁ গুৰুৰ বিচাৰৰ ক্ৰমান্বয়ে বাঢ়ি অহা প্ৰবাহৰ ওপৰত নিয়ন্ত্ৰণ ৰাখিবলৈ তেওঁৰ সেনাপতিসকলক আদেশ দিছিল। মোগল সেনাপতিসকলে আনন্দপুৰৰ পৰা শিখসকলক উৎখাত কৰিবলৈ তেওঁলোকৰ সকলো ৰণনীতি ব্যৱহাৰ কৰিছিল।

পাহাৰীয়া মুৰব্বী আৰু মোগল সৈন্যৰ এক মিলিত শক্তিয়ে আনন্দপুৰলৈ যাত্ৰা কৰিছিল আৰু ১৭০৫ চনৰ মে মাহত চহৰখনত উপস্থিত হৈছিল। দীৰ্ঘম্যাদী অৱৰোধৰ ফলত ব্যৱস্থাৰ অভাৱ হোৱা স্বত্বেও গুৰু আৰু তেওঁৰ শিখসকলে, বীৰত্বৰে তেওঁলোকৰ বাৰে বাৰে কৰা আক্ৰমণৰ সন্মুখীন কেইবামাহলৈ কৰিছিল। অৱশেষত অৱৰোধকাৰীসকল ভাগৰি পৰিছিল আৰু গুৰু চাহিবলৈ গাষ্ঠীৰ্ণ সুৰক্ষিত প্ৰস্থানৰ প্ৰস্তাৱ দিছিল আৰু শিখসকলে আনন্দপুৰ খালী কৰাৰ।

আনন্দপুৰ চাহিবৰ এই দীৰ্ঘম্যাদী অৱৰোধত চাহিবজাদা অজিত সিঙে পুনৰ সাহস আৰু স্থিৰতাৰ গুণাগুণ প্ৰদৰ্শন কৰে। যেতিয়া, অৱশেষত, আনন্দপুৰ ৫-৬ ডিচেম্বৰ ১৭০৫ তাৰিখে খালী কৰা হৈছিল, তেওঁক ইয়াৰ সুৰক্ষাৰ দায়িত্ব দিয়া হৈছিল। অৱৰোধকাৰী হিচাপে, তেওঁলোকৰ সুৰক্ষিত প্ৰস্থানৰ প্ৰতিশ্ৰুতি উলংঘা কৰে আৰু স্তম্ভটো আক্ৰমণ কৰে, তেতিয়া স্থানান্তৰিত লোকসকলক সুৰক্ষিত কৰাৰ বাবে, তেওঁ ভাই উদে সিঙৰ দ্বাৰা সকাহ নোপোৱালৈকে, তেওঁলোকক শ্বাহি তিব্বাত নামৰ পাহাৰত দূৰভাৱে ব্যস্ত কাৰি ৰাখে। ভাই উদে সিঙে শত্ৰুসকল এককভাৱে উপসাগৰত ধৰি ৰাখিছিল। তেওঁ শ্বাহিদ হোৱাৰ আগতে এইগৰাকী নিতীক যোদ্ধাই দ্ৰুত অৱৰোধকাৰীৰ শিৰচ্ছেদ কৰিছিল।

তাৰ পিছত বানপানীৰ সময়ত বাবা অজিত সিঙে তেওঁৰ দেউতাক, তেওঁৰ সৰুৰ ভাতৃ চাহিবজাদা জুমাৰ সিং আৰু প্ৰায় পঞ্চাশজন শিখ সৈতে চাৰ্চা নদী পাৰ হৈছিল। পিছলৈ ৰোপাৰৰ পৰা অনুসৰণ কৰা সৈন্যৰ হাতত হতাহত হৈ, সংখ্যা হ্ৰাস দলগটো ১৭০৫ চনৰ ৬ ডিচেম্বৰৰ সন্ধিয়া চামকৌৰৰ আহিপাইছি, আৰু গাড়হিৰ এটা উচ্চ বেৰৰ যুক্ত সুৰক্ষিত ঘৰত অৱস্থান গ্ৰহণ কৰিছিল। আয়োজকজন, মালেকোটলা আৰু চিৰহিন্দৰ দ্বাৰা শক্তিশালী হৈ উঠিল আৰু স্থানীয় ৰংহাৰ আৰু গুজৰসকলে সোনকালেই তেওঁলোকৰ সৈতে ধৰা পৰিছিল আৰু চামকৌৰ চাৰিওফালে এটা কঠিন ঘেৰৰ সৃষ্টি কৰিছিল।

১৭০৫ চনৰ ৭ ডিচেম্বৰত সূৰ্যোদয়ৰ লগে লগে গুৰু গোবিন্দ সিং জীৰ জাফৰনামাহৰ অনুসৰি, এক অসম কিন্তু ভয়ংকৰ যুদ্ধ আৰম্ভ হৈছিল, এয়া আছিল এক মিলিয়নৰ বিৰুদ্ধে মাত্ৰ চল্লিশ জনৰ যুদ্ধ। আৱদ্ধ হৈ তেওঁলোকে গোলাবাৰুদ আৰু কাড়তৈয়াৰ কৰা সামান্য সামগ্ৰী শেষ কৰাৰ পিছত চাৰিওফালে থকা গৃহস্থক ঘেৰি তেওঁলোকে তৰোৱাল আৰু বৰ্ষাৰে জড়িত পাঁচজনকৈ বাধিব পৰা আশ্ৰ তৈয়াৰ কৰিছিল।

পাঁচজন শিখ সৈনিকৰ প্ৰথম দলটোৱে তেওঁলোকৰ জীৱন ত্যাগ কৰাৰ আগতে শ শ মোগল সৈন্যক হত্যা কৰিছিল। দ্বিতীয় আৰু তৃতীয় দলটোৱে একেৰাহে অনুসৰণ কৰিছিল। তেওঁলোক গভীৰ প্ৰতিকূলতাৰ বিৰুদ্ধে এক আশ্চৰ্যকৰ সাহসীকতাৰ প্ৰদৰ্শন কৰিছিল। দুৰ্গৰ ভিতৰত এটা কৌশলগত বিন্দুত বহি থকা গুৰু চাহিবে ভয়ংকৰ যুদ্ধৰ গোটেই দৃশ্যটো চাই আছিল।

চাহিবজাদা অজিত সিঙে গুৰু গোবিন্দ সিং জীৰ পৰা যুদ্ধক্ষেত্ৰলৈ যাবলৈ অনুমতি বিচাৰিছিল। গুৰুজীয়ে তেওঁক আশীৰ্বাদ দিছিল আৰু তেওঁৰ লগত শিখ যোদ্ধাৰ এটা দল পঠিয়াইছিল। ডেকা হিচাপে চাহিবজাদা আৰু তেওঁৰ সঙ্গীসকল দুৰ্গৰ গেটৰ পৰা ওলাই আহিছিল, তেওঁলোকৰ আহান ধ্বনি "সত শ্ৰী অকাল" ৰে গোটেই যুদ্ধক্ষেত্ৰত ধ্বনিত হৈ পৰিছিল।

মোগল সৈন্যসকলে ডেকা চাহিবজাদাক চাৰিওফালৰ পৰা আগুৰি ধৰিছিল। কিন্তু তেওঁ তেওঁলোকক তীৰৰ বেৰেজ মাৰি দূৰত ধৰি ৰাখিছিল। তেওঁলোকে খৰখেদাকৈ পশ্চাদপসৰণ কৰিলে, কিন্তু তাৰ পিছত, আন সৈন্যসকলে যুদ্ধত জঁপিয়াই পৰিছিল। বাবা অজিত সিং আৰু তেওঁৰ সঙ্গীসকলে সাহসেৰে তেওঁলোকৰ মুখামুখি হৈছিল কিন্তু তেওঁলোকৰ কাড়ৰ ভাগৰ শেষ হৈ গৈছিল। ঘোঁৰাত উঠি বাবা অজিত সিঙে শত্ৰুসকলৰ মাজলৈ তৰোৱাল দাঙি প্ৰত্যাহ্বান জনায় আগবাঢ়ি যায়। এজন শত্ৰু সৈনিক তেওঁৰ জাঠিৰে চাহিবজাদাক লক্ষ্য কৰি মাৰি পঠিয়াই। তেওঁ আক্ৰমণটো প্ৰতিহত কৰিছিল কিন্তু তেওঁৰ

ঘোঁৰাটো গুৰুতৰভাৱে আঘাতপ্ৰাপ্ত হৈছিল। তেওঁক অকলে বিচাৰি পাই শত্ৰু সৈন্যসকলে সকলো ফালৰ পৰা তেওঁৰ ওপৰত আক্ৰমণ কৰে। ১৯ বছৰীয়া চাহিবজাদা অজিত সিঙে যুদ্ধত বীৰত্বৰে যুঁজ দি প্ৰাণ ত্যাগ কৰে। তেওঁ যুদ্ধক্ষেত্ৰত শ্বহীদ হৈছিল।

গুৰুদ্বাৰা কাতালগড় চাহিবে তেওঁ পৰি যোৱা ঠাইখন চিহ্নিত কৰে, তাৰ পিছত চাহিবজাদা জুঝাৰ সিং জীয়ে পৰৱৰ্তী দলক নেতৃত্ব প্ৰদান কৰে।

চাহিবজাদা জুমাৰ সিং

১৬৯১ চনৰ ১৪ মাৰ্চত আনন্দপুৰ চাহিবত,মাতা জিতো জীৰ গৰ্ভত গুৰু গোবিন্দ সিং জীৰ দ্বিতীয় পুত্ৰ চাহিবজাদা জুমাৰ সিঙৰ জন্ম হৈছিল। ১৬৯১ চনৰ ১৪ মাৰ্চত আনন্দপুৰচাহিব।

তেওঁৰ ডাঙৰ ভায়েক চাহিবজাদা অজিত সিঙৰ দৰে তেওঁও যুঁজৰ দক্ষতাৰ প্ৰশিক্ষণ আৰম্ভ কৰিছিল আৰু লগে লগে তেওঁ ধৰ্মীয় গ্ৰন্থবোৰো শিকিবলৈ আৰম্ভ কৰিছিল। ১৬৯৯ চনত, যেতিয়া তেওঁৰ বয়স আঠ বছৰ আছিল, তেতিয়া তেওঁ খালচা দীক্ষাৰ ৰীতি-নীতি লাভ কৰিছিল।

সেই সময়ত ১৭০৫ চনৰ ডিচেম্বৰ মাহত এজন ঘোৰাও কৰা গৃহস্থৰ হেঁচাত আনন্দপুৰ এৰি যোৱাটো প্ৰয়োজনীয় হৈ পৰাৰ সময়ত চাহিবজাদা জুমাৰ সিঙে তেওঁৰ পঞ্চদশ বৰ্ষ সম্পূৰ্ণ হোৱাৰ ওচৰত আছিল আৰু তেতিয়া তেওঁত এজন অভিজ্ঞ শক্তিশালী আৰু নিষ্ঠীকযুৱা যোদ্ধা আছিল।, তেওঁ এনে এজন যোদ্ধা আছিল যি প্ৰতিকূল পৰিস্থিতিতো ঘোঁৰাত উঠি বানপানীহোৱা চাৰ্চা নদীৰ মাজেৰে গৈ নিশাৰ ভিতৰত চামকৌৰ পাইছিল ১৭০৫ চনৰ ৬ ডিচেম্বৰত।

নিশা অলপ বিৰাম ৰখাৰ পিছত, তেওঁ পৰৱৰ্তী দিনৰ গড়হি গড়ত সুৰক্ষাৰ যুদ্ধত অংশগ্ৰহণ কৰিছিল আৰু আক্ৰমণ প্ৰতিহত কৰিছিল ,যত গুৰু গোবিন্দ সিং জীয়ে তেওঁৰ চল্লিশজন শিখ আৰু দুই পুত্ৰৰ সৈতে শিবিৰ পাতি আছিল।

সিহঁতৰ গোলাবাৰুদ আৰু কাড় শেষ হোৱাৰ লগে লগে, ভিতৰৰ শিখসকলে নিজকে পাঁচজনীয়া গোটত বিভক্ত কৰিলে যিসকলে ইটোৰ পিছত সিটো কৈ বাহিৰলৈ যাব আৰু তেওঁলোকে বিৰোধী সকলক হস্ত যুঁজত নিয়োজিত কৰিব।

গুৰু গোবিন্দ সিং জীয়ে তেওঁৰ লগত চাহিবজাদা দুটাক দুৰ্গৰ শীৰ্ষলৈ লৈ গৈছিল য'ৰ পৰা যুদ্ধক্ষেত্ৰৰ গোটেই দৃশ্যটো দৃশ্যমান হৈছিল।

বিৰোধীৰ ডাঙৰ আক্ৰমণৰ সন্মুখীন হোৱাৰ বাবে সম্পূৰ্ণ প্ৰস্তুতি কৰা হৈছিল। শিখ সৈন্যসকলে তেওঁলোকৰ অস্ত্ৰ-শস্ত্ৰ আৰু গোলাবাবুদৰ দায়িত্ব লয়, আৰু চাহিবজাদা দুয়োজন সাজু হয় যুদ্ধৰ বাবে।

যদিও বিৰোধীসকলৰ বৃহৎ দলৰ তুলনাত তেওঁলোকৰ সংখ্যা যথেষ্ট কম আছিল, কিন্তু তেওঁলোকৰ মনোবল আছিল বহুত বেছি। তেওঁলোকৰ মাজত গুৰু গোবিন্দ সিং জীৰ উপস্থিতি এক অজেয় সাহসৰ জ্বলা জ্বলাই ৰাখিছিল। সৰ্বশক্তিমানৰ

আশীৰ্বাদত তেওঁলোকে সাজু হৈছিল দৃঢ়তা আৰু সাহসেৰে শত্ৰুৰ মুখামুখি হবলৈ। শান্ত আৰু সম্পূৰ্ণৰূপে আচল হৈ থিয় হৈ গুৰু চাহিবে সতৰ্কভাৱে পৰৱৰ্তী যুদ্ধৰ ৰণনীতি পৰিকল্পনা কৰি আছিল।

যুদ্ধক্ষেত্ৰত তেওঁৰ ডাঙৰ ভায়েকৰ সাহসীকাতাবে শ্বাহিদ হোৱা দেখি ১৫ বছৰীয়া চাহিবজাদা জুঝাৰ সিঙে, আগবাঢ়ি আহিছিল আৰু তেওঁৰ দেউতাক গুৰুজীক অনুৰোধ কৰিছিল যে তেওঁক তেওঁৰ ভাতৃৰ পদাংক অনুসৰণ কৰিবলৈ অনুমতি দিয়ে যেন। গুৰু গোবিন্দ সিং জীয়ে তেওঁৰ পুত্ৰসকলক স্বেচ্ছাই আৰু আনন্দেৰে সত্যৰ বাবে যুঁজিবলৈ পঠিয়াইছিল। সত্যৰ আৰু নিষ্ঠুৰ শাসকৰ অধীনত ভুগি থকা মানৱতাৰ স্বাৰ্থৰ ৰক্ষাৰ বাবে কৰা যুদ্ধ আৰু ত্যাগৰ ই এক অনন্য উদাহৰণ আৰু ইয়াৰ কোনো সমান্তৰালতা নাই, এয়া পৃথিৱীৰ ইতিহাসৰ অন্তৰাল।

চাহিবজাদা জুঝাৰ সিঙে ১৭০৫ চনৰ ৭ ডিচেম্বৰত দিনটোৰ শেষৰ ফালে শেষ দলৰ নেতৃত্ব দিছিল। তেওঁ গেটৰ পৰা ওলাই আহিছিল আৰু শত্ৰুসকলক "সাত শ্ৰী অকাল" শ্লোগানেৰে যুদ্ধৰ প্ৰত্যাহ্বান জনাইছিল, যিটো ধ্বনি সকলোতে প্ৰতিধ্বনিত হৈছিল। শত্ৰু সৈন্যসকল গুৰু গোবিন্দ সিঙৰ দ্বিতীয় পুত্ৰকো ত্যাগৰ বাবে আগুৱাই দিয়া দেখি সম্পূৰ্ণৰূপে আচৰিত হৈছিল। তেওঁলোকে সম্পূৰ্ণ শক্তিতে আগবাঢ়িছিল। চাহিবজাদা আৰু তেওঁৰ সঙ্গী শিখসকলে তেওঁলোকৰ সকলো শক্তিতে প্ৰতিৰোধ কৰিছিল। সূৰ্য অস্ত যোৱাৰ লগে লগে চাহিবজাদা জুঝাৰ সিঙে তেওঁ আগতে তেওঁৰ জেষ্ঠ ভাতৃ শ্বাহিদ হোৱা স্থানৰ ওচৰত যুঁজিদি শ্বাহিদ হৈছিল।

গুৰু গোবিন্দ সিং জীয়ে দুৰ্গৰ ওপৰৰ পৰা তেওঁৰ বীৰ পুত্ৰসকলৰ বিৰোধীসকলৰ বিৰুদ্ধে কৰা সাহসীকতাৰ যুঁদ্ধ ভালদৰে চাই আছিল। তেওঁলোকৰ ত্যাগ দেখি গুৰুজীয়ে কৃতজ্ঞতাৰে সৰ্বশক্তিমানৰ ওচৰত নতামাস্তক হৈ ধন্যবাদ প্ৰদান কৰিছিল।

কনিষ্ঠ চাহিবজাদাচ

চাহিবজাদা জোৰাৰাৰ সিং
চাহিবজাদা ফতেহ সিং

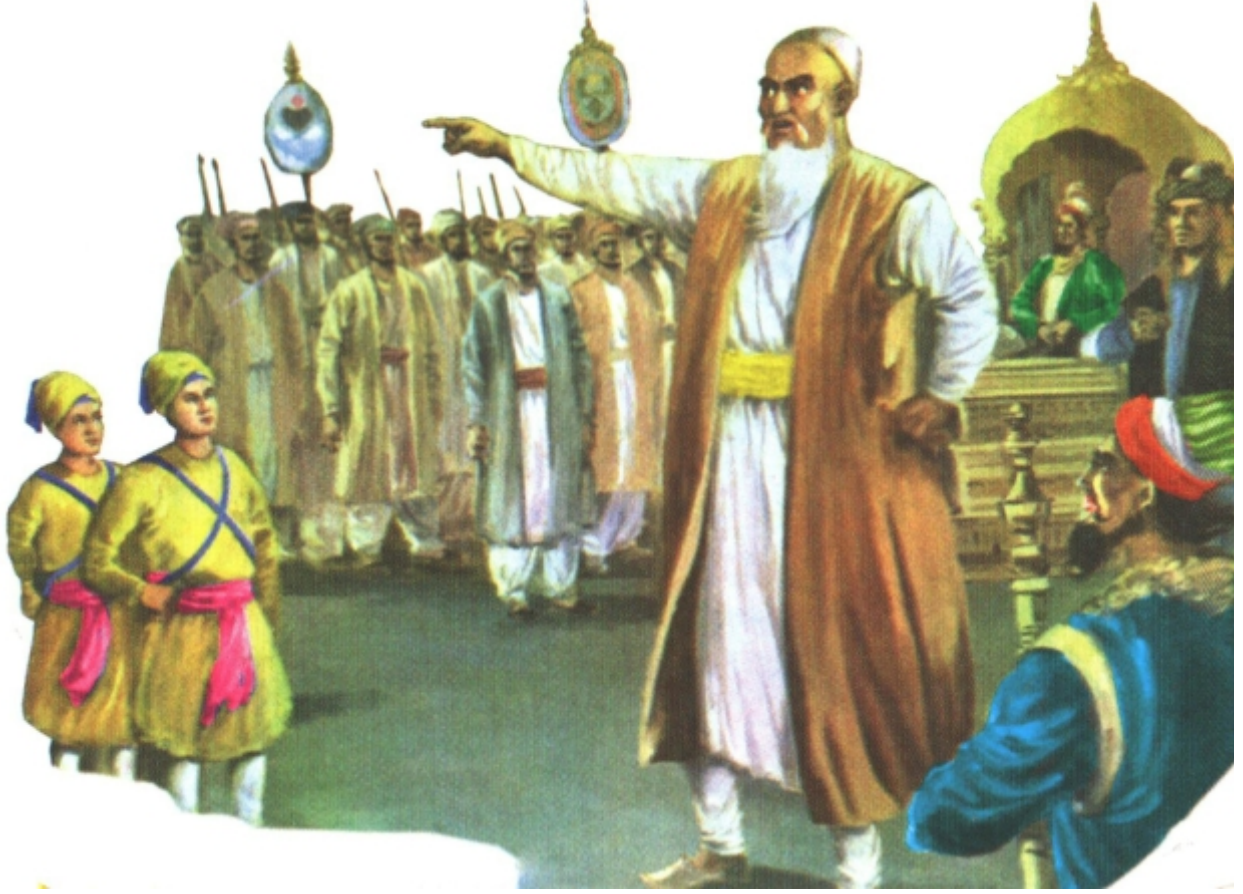
১৬৯৬ চনৰ ১৭ নৱেম্বৰত আনন্দপুৰত, গুৰু গোবিন্দ সিং জীৰ তৃতীয় পুত্ৰ চাহিবজাদা জোৰাৰাৰ সিঙৰ জন্ম হৈছিল মাতা জিতো জীৰ গৰ্ভত, আৰু ১৭০৫ চনৰ ৫-৬ ডিচেম্বৰৰ নিশা আনন্দপুৰৰ পৰা স্থানান্তৰৰ সময়ত তেওঁৰ বয়স মাত্ৰ ন বছৰ আছিল।

১৭০০ চনৰ ৫ ডিচেম্বৰত মাতা জিতোজীৰ মৃত্যুৰ পিছৰে পৰা মাতা গুজাৰী জী (গুৰু তেগৰ পত্নী) বাহাদাৰ জী), তেওঁৰ আইতা বিশেষকৈ ডেকা জোৰাৰাৰ সিং আৰু তেওঁৰ নৱজাতক ভাতৃ, ফতেহ সিংৰ সৈতে সংযুক্ত আছিল, যি ১৬৯৯ চনৰ ২৫ ফেব্ৰুৱাৰীত জন্ম গ্ৰহণ কৰিছিল।

দলটো আনন্দপুৰ চাহিবৰ পৰা ওলাই অহাৰ লগে লগে মাতা গুজাৰী জীয়ে দুয়োজনাৰে দায়িত্ব গ্ৰহণ কৰিছিল। যেতিয়া বানপানীৰ সময়ত, গুৰুজনাই ঘোঁৰাৰে ৰিভুলেট পৰ কৰিছিল, তেতিয়া তাৰ এই তিনিওজন গোবিন্দ সিং জীৰ পৰা পৃথক হৈছিল। তেওঁলোকে ডাঠ অৰণ্য আৰু কঠিন অঞ্চলৰ মাজেৰে পাৰ হৈছিল। তেওঁলোকে পথত বহুতো বন্য জন্তু দেখিছিল।

যদিও সাহসী চাহিবজাদাসকলে আইতাকৰ সংৰক্ষণত গুৰবানী আবৃত্তি কৰি নিৰ্ভয়ে খোজ কাটি আহিছিল। তেওঁলোকৰ আইতাৰ,তেওঁলোকক শিখ ইতিহাসৰ কাহিনীবোৰ বৰ্ণনা কৰিছিল, এনেদৰে যাত্ৰাটো আৰামদায়ক কৰি তুলিছে।

সিহঁতৰ ৰান্ধনী গঙ্গু যি সোঁত পাৰ হোৱাত সফল হৈছিল, তেওঁলোকক তেওঁৰ মৰণ্য বৰ্তমান ৰোপৰ জিলাত থকা খেৰী গাঁৱতৰ , বৰ্তমান চাহেৰীত থকা ,নিজ ঘৰলৈ লৈ গৈছিল। ঘোঁৰাটো খুলি থাকোতে তেওঁ দেখিলে যে তাত এটা বেগত কিছু নগদ ধন আছে। এই ধনে তেওঁৰ মনত বিশ্বাসঘাতকতাৰ প্ৰলোভন যোগাইছিল। তেওঁ কেৱল নিশাৰ সময়ত টকাৰ বেগটো চুৰি কৰাই নহয়, পুৰস্কাৰৰ আশাত পলাতকসকলক চৰকাৰৰ ওচৰলৈ লৈ যোৱাৰো পৰিকল্পনাও কৰিছিল।

তেওঁ চিৰহিন্দৰ নৱাবৰ গুৰু আৰু তেওঁৰ পৰিয়ালৰ সদস্যসকলৰ গ্ৰপ্তাৰ কৰা জনক পুৰস্কাৰৰ দিয়াৰ ঘোষণাৰ বিষয়ে শুনিছিল। ইয়াৰ ফলত তেওঁৰ মনত গুৰুৰ পৰিয়ালৰ সদস্যসকলক তেওঁৰ ঘৰত আশ্ৰয় দিয়া আৰু পুৰস্কাৰৰ প্ৰলোভনত তেওঁলোকক চিনাক্ত কৰি দিয়াক লৈ সংঘাতৰ সৃষ্টি হৈছিল। তেওঁ তেওঁলোকক গ্ৰেপ্তাৰ কৰিব নে বিশ্বাসী হৈ থাকিব পাৰে এই বিষয়ে কোনো সিদ্ধান্ত লব পৰা নাছিল। অৱশেষত আছিল লোভৰ দ্বাৰা প্ৰলভিত হৈ মৰিণ্ডাৰ ৰংহাৰ বিষয়াসকলক তেওঁৰ ঘৰলৈ লৈ আহিছিল।

১৭০৫ চনৰ ৭ ডিচেম্বৰৰ ৰাতিপুৱা চামকৌৰ, চাহিবজাদাৰ দুৰ্ভাগ্যজনক যুদ্ধৰ দিনা জোৰাৱাৰ সিং, চাহিবজাদা ফতেহ সিং আৰু তেওঁলোকৰ আইতা মাতা গুজাৰী জীক ,মৰিণ্ডাৰ বিষয়া জানি খান আৰু মণি খান ৰংহাৰে নিজৰ জিন্মাত লৈছিল। সিহঁত নিশাৰ বাবে কোতৱালী (আৰক্ষী চকী)ত ৰখা হৈছিল।

চাহিবজাদা দুয়োজনে শিখসকলৰ সাহসিকতাৰ কাহিনী শুনিলি, আৰু অন্যতম শ্বাহিদ একম গুৰু অৰ্জন দেৱ জী আৰু গুৰু তেঘ বাহাদাৰ জীৰ শ্বহীদ গথা তেওঁলোৰ মৰমৰ আইতাকৰ পৰা শুনিলি। পিছদিনা তেওঁলোকক চিৰহিন্দলৈ প্ৰেৰণ কৰা হৈছিল য'ত তেওঁলোকৰ গ্ৰেপ্তাৰৰ বাতৰি বিয়পি পৰাৰ বাবে বাটত এক বৃহৎ জনসমাগম একত্ৰিত হৈছিল।

নিৰীহ শিশু ল'ৰাবোৰক তেওঁলোকৰ সন্মানীয় আইতাকৰ সৈতে গ্ৰেপ্তাৰ কৰা দেখি মানুহবোৰ আচৰিত। ডেকা চাহিবজাদাৰ নিৰীহ চেহেৰাবোৰ দেখি তেওঁলোকৰ প্ৰশংসা মন্তব্য কৰিছিল, "সাহসী পিতৃৰ সাহসী পুত্ৰ"।

চিৰহিন্দত উপস্থিত হোৱাৰ পিছত, তেওঁলোকক ৰাতিৰ বাবে ফুটৰ কোল্ড টাৱাৰত (ঠাণ্ডা বুৰ্জ) ৰখা হৈছিল। গুৰু চাহিবৰ এজন ভক্ত, ভাই মতি, এজন মেহৰা (পানীৰ বাহক), যেতিয়া জানিব পাৰিলে যে দুয়োজন চাহিবজাদা তেওঁলোকৰ আইতাৰ সৈতে টাৱাৰত ঠাণ্ডাত ভোকত পৰি আছে, তেতিয়া তেওঁ ৰাজকীয় অসন্তুষ্টিৰ বিষয়ে চিন্তা নকৰি আৰু জীৱনৰ এক ডাঙৰ বিপদাশংকা লৈ চাহিবজাদাসকলক গাখীৰ খোৱাইছিল। পিছত তেওঁ আৰু তেওঁৰ পৰিয়ালক চাহিবজাদাক গাখীৰ পৰিৱেশন কৰাৰ বাবে জীয়াই জীয়াই কোহলুত (ফ্ৰাচাৰ)পিহি শাস্তি দিয়া হৈছিল।

১৭০৫ চনৰ ৯ ডিচেম্বৰত ফৌজদাৰ, নৱাব ৰাজিৰৰ সন্মুখত দুয়োটা চাহিবজাদা প্ৰস্তুত কৰা হয় খান, যি অলপতে চামকৌৰৰ পৰা তেওঁৰ সামন্ততান্ত্ৰিক সহযোগী নৱাব শ্বেৰ মুহাম্মাদৰ সৈতে উভতি আহিছিল। মালেকোটলাৰ খান, ৰাজিৰ খানে দুই চাহিবজাদাক ইছলাম ধৰ্ম গ্ৰহণ কৰিবলৈ প্ৰলোভিত কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছিল ধন-সম্পত্তি আৰু সন্মানৰ প্ৰতিশ্ৰুতিও দিছিল, কিন্তু তেওঁলোকে এই পৰামৰ্শক অস্বীকাৰ কৰিছিল।

তাৰ পিছত তেওঁ তেওঁলোকক মৃত্যুৰ ভাবুকি দিছিল, কিন্তু তেওঁলোক সাহসীকাতাবে আচল হৈ আছিল। অৱশেষত মৃত্যুদণ্ডৰ ঘোষণা কৰা হৈছিল। শ্বেৰ মুহাম্মাদ খানে এই নিৰীহ ল'ৰাবোৰৰ হত্যা ষড়যন্ত্ৰৰ বিৰুদ্ধে তীব্ৰ প্ৰতিবাদ কৰিছিল আৰু ৰাজিৰ খানক এই অমানৱীয় কাৰ্য্য কৰাৰ পৰা বিৰত থাকিবলৈ অনুৰোধ কৰা। ৰাজিৰ খানৰ মন্ত্ৰী সুচা নন্দ, তেওঁৰ

বিশ্বস্ততা প্ৰমাণ কৰিবলৈ আৰু মালিকৰ অনুগ্ৰহ জিকিবলৈ অনুচিত কাৰ্য্য উৎসাহেৰে কৰিছিল। তেওঁ দুয়োটা চাহিবজাদাক তাৎক্ষণিকভাৱে মৃত্যুদণ্ড দিয়াৰ পৰামৰ্শ দিছিল, কিয়নো তেওঁ বিবেচনা কৰিছিল যে দুষ্টতাক কলিত মাৰি পেলোৱাটো বুদ্ধিমানৰ কাম। কিন্তু শ্বেৰৰ মুহাম্মাদ খানৰ মধ্যস্থতাত, নিৰীহ শিশুসকলক তেওঁলোকৰ জীৱন ৰক্ষা কৰাৰ বাবে ধৰ্মাৱলম্বিত কৰাৰ পৰামৰ্শৰ ওপৰত চিন্তা কৰিবলৈ আৰু কিছু সময় দিয়া হৈছিল।

চাহিবজাদা জোৰাৱাৰ সিং আৰু তেওঁৰ ভায়েক ফতেহ সিঙে দুৰ্গত তেওঁলোকৰ বৃদ্ধ আইতাৰ কোলাত আৰু দুদিন তীব্ৰ শীত কাল অতিবাহিত কৰিছিল। পিছদিনা, আদালতলৈ যোৱাৰ আগতে, মাতা গুজাৰীজীয়ে তেওঁৰ নাতি-পুত্ৰসকলক আলিঙ্গন কৰিছিল, তেওঁলোকক আশীৰ্বাদ দিছিল আৰু গুৰুসকলৰ পবিত্ৰ পৰম্পৰা বজাই ৰাখিবলৈ কৈছিল। চাহিবজাদা দুজনে তেনে কৰাৰ প্ৰতিশ্ৰুতি দিছিল আৰু আনন্দেৰে প্ৰস্থান কৰিছিল। তেওঁলোক নৱাবৰ আদালতলৈ লৈ যোৱা হৈছিল। তেওঁলোকে আদালতত উপস্থিত হোৱাৰ লগে লগে লক্ষ্য কৰিলে যে ডাঙৰ গেটখন বন্ধ আছিল আৰু আদালতত প্ৰৱেশ কৰাৰ বাবে মাত্ৰ এটা সৰু খিৰিকী আছিল। বুদ্ধিমান চাহিবজাদাসকলে খেলি থকা খেলখন বুজি পাইছিল। তেওঁলোকে তেওঁলোকৰ ভৰি আগলৈ ৰাখিছিল আৰু মূৰ নমোৱাকৈ খিৰিকীৰ মাজেৰে ভিতৰলৈ জঁপিয়াই পৰিছিল। সিহঁতে ভিতৰলৈ সোমোৱাই সভাসদক শিখ প্ৰণামৰ সৈতে সম্ভাসিত কৰিছিল।

**ৰাহিগুৰু জী কা খালচা। ৰাহিগুৰু জী কি ফতেহ।
খালচা ঈশ্বৰৰ নিজৰ। ঈশ্বৰৰ জয় হওক।**

সকলো সভাসদ তেওঁলোকৰ নিৰ্ভীক আচৰণৰ দ্বাৰা যথেষ্ট প্ৰভাৱিত হৈছিল। নৱাব ৰাজিৰ খান তেওঁলোক তেওঁলোকৰ মত সলনি কৰাৰ বাবে আহে তেওঁলোকক যিকোনো বস্তু দিয়াৰ প্ৰস্তাৱ দিছিল। চাহিবজাদা দুজনে এক কৰ্ণত চিঞৰি উঠিল, "আমি সাংসাৰিক সম্পদৰ প্ৰতি গুৰুত্ব নিদিওঁ। আমি যিকোনো মূল্যতে আমাৰ ধৰ্ম ত্যাগ নকৰোঁ"। নৱাবে পুনৰ তেওঁলোকক সন্মত কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছিল আৰু কৈছিল, "আপুনি এতিয়াও সৰু আৰু নিৰ্দোষ। এইটো আপোনাৰ উপভোগ আৰু আমোদৰ বয়স। যদি আপুনি পৰামৰ্শ শুনিব, আপুনি আপোনাৰ জীৱন এই পৃথিৱীত সন্তুষ্টৰে উপভোগ কৰিব আৰু স্বৰ্গটো এক গৌৰৱময় জীৱনৰ আশীৰ্বাদপ্ৰাপ্ত কৰিব"।

কিন্তু মূৰ চাহিবজাদাসকলে তেওঁলোকৰ বিশ্বাসৰ সুৰক্ষাৰ বাবে সকলো ত্যাগৰ বাবে সাজু আছিল। চাহিবজাদা জোৰাৱাৰ সিঙে নিৰ্ভয়ে কৈছিল, "আমি অত্যাচাৰ আৰু অন্যায়ৰ বিৰুদ্ধে যুঁজি আছোঁ। আমি গুৰু গোবিন্দ সিঙৰ পুত্ৰ, গুৰু তেগ বাহাদাৰ জীৰ নাতি আৰু গুৰু অৰ্জন দেৱ জীৰ বংশধৰ। আমি তেওঁলোকৰ পদাংক অনুসৰণ কৰিম। আমি আমাৰ বিশ্বাসৰ সুৰক্ষাৰ বাবে সকলোৰে ধৰণৰ ত্যাগ বাবে সাজু"।

আদালতৰ এজন বিষয়া দিৱান সুচা নন্দই চাহিবজাদাৰ ওচৰলৈ গৈ সুধিলে, " যদি আপোনাক মুকলি কৰা হয় তেন্তে আপু নালোক ক'ত যাব?"

চাহিবজাদা জোৰাৱাৰ সিঙে কৈছিল, "আমি অৰণ্যলৈ যাম, কেইজনমান শিখক একত্ৰিত কৰিম, ভাল ঘোঁৰা ধৰিম আৰু তাৰ পিছত যুদ্ধক্ষেত্ৰত আপোনাৰ আৰু আপোনাৰ সৈন্যৰ মুখামুখি হ'বলৈ উভতি আহিম"।

দিৱান সুচা নন্দ তেওঁলোকৰ উত্তৰত আচৰিত হৈছিল, আৰু তেওঁ নৱাবক কৈছিল, "মহাশয়, যদি এই শিশুবোৰ ডাঙৰ হয়, তেওঁলোকে চৰকাৰৰ বিৰুদ্ধে বিদ্ৰোহ কৰিব। তেওঁলোকক শাস্তি দিব লাগিব আৰু কোনো হিচাপত, মুকলি কৰা উচিত নহব"।

চাহিবজাদা দুজনে নিৰ্ভীক আছিল, ইজনে সিজনেৰ সৈতে নিৰ্ভয়ে কথা পাতি আছিল আৰু আদালতৰ কাৰ্য্যক্ৰমৰ প্ৰতি কোনো চিন্তিত প্ৰদান কৰা নাছিল। যদিও এইটো তেওঁলোকৰ বাবে জীৱন আৰু মৃত্যুৰ প্ৰশ্ন আছিল, তথাপিও সভাসদসকলে তেওঁলোকৰ মুখত কোনো ভয় বা উদ্বেগৰ অভাৱ দেখি যথেষ্ট আচৰিত হৈছিল। তেওঁলোক এতিয়াও অটল, গতিকে ১৭০৫ চনৰ ১১ ডিচেম্বৰত তেওঁলোকক এখন দেৱালত জীৱিত অৱস্থাত বন্ধ কৰিবলৈ নিৰ্দেশ দিয়া হৈছিল। তেওঁলোকে কোনো হতাশা নোহোৱাকৈ শাস্তিৰ বিষয়ে শূন্য হৈছিল কিন্তু সভাসদসকল বিচাৰাৰ ৰায়টো শূন্য আচৰিত হৈছিল। আদালতত উপস্থিত

থকা মালেকোটলাৰ মুৰব্বী নৱাব শ্বেৰ মুহাম্মাদ খানে মৃত্যুদণ্ডৰ বিৰুদ্ধে এই ভিত্তিত অনুৰোধ জনাইছিল যে ল'ৰাবোৰ ইমান সৰু যে তেওঁলোকক ইমান কঠোৰ শাস্তি দিয়া উচিত নহ'ব আৰু তেওঁলোকক কোনো ক্ষেত্ৰতে তেওঁলোকৰ দেউতাকৰ কাৰ্যৰ বাবে দায়ী কৰিব নোৱাৰি।

অৱশ্যে নৱাব ৰাজিৰ খানে এই আপত্তি অস্বীকাৰ কৰে।

তাৰ পিছত চাহিবজাদাসকলক টাৱাৰলৈ ঘূৰাই পঠোৱা হৈছিল। তেওঁলোকে তেওঁলোকৰ আইতাকক আদালতৰ কাৰ্যক্ৰমৰ প্ৰতিবেদন দিছিল। তাই তাইৰ নাতিবোৰক আঁকোৱালি লৈছিল, তেওঁলোকক তেওঁলোকৰ সাহসীক কাৰ্য্য কাৰণে তেওঁলোকৰ পিঠি চাপৰি মাৰিছিল প্ৰশংসা কৰিছিল। তাই তেওঁলোকক উৎসাহিত কৰি কৰিছিল যে "তোমালোকে তোমালোকৰ শ্ৰদ্ধেয় বীৰ ককা আৰু নিজৰ বীৰ পিতৃৰ মৰ্যাদা আৰু সন্মান সঠিকভাৱে বজাই ৰাখিছে। ঈশ্বৰ তোমালোকৰ সৈতে থাকিব পাৰে"।

পিছদিনা তেওঁলোকক পুনৰ নৱাবৰ আদালতলৈ লৈ যোৱা হৈছিল। নৱাবে আকৌ তেওঁলোকক ইছলাম গ্ৰহণ কৰিবলৈ কৈছিল। চাহিবজাদা দুয়োজনে নিৰ্ভয়ে ঘোষণা কৰিছিল, "আমি কেতিয়াও আমাৰ বিশ্বাস ত্যাগ নকৰোঁ, পৰিণাম যিয়েই নহওঁক কিয়। মৃত্যুৰ আমাৰ বাবে কোনো অৰ্থ নাই"। নৱাবে তেওঁলোকৰ দৃঢ় উত্তৰত আচৰিত হৈছিল।

ৰূপান্তৰৰ বিকল্পটো পুনৰ প্ৰত্যাখ্যান কৰা হৈছে, চাহিবজাদাসকলক লৈ যোৱা হৈছিল ঠাই য'ত এখন দেৱাল উঠাই থকা হৈছিল। তেওঁলোকক কাষত থিয় দিবলৈ বাধ্য কৰা হৈছিল। কাজী তাত উপস্থিত হৈ তেওঁলোকক ইছলাম গ্ৰহণ কৰিবলৈ আৰু তেওঁলোকৰ জীৱন ৰক্ষা কৰিবলৈ প্ৰেৰিত কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছিল। আনকি জল্লাদসকলেও তেওঁলোকৰ জয় কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছিল কিন্তু তেওঁলোক দুয়োজনৰ সংকল্প এই ক্ষেত্ৰত অটল আছিল। তেওঁলোকে দৃঢ়তাৰে উত্তৰ দিছিল, "আমি আমাৰ বিশ্বাস ত্যাগ নকৰোঁ। আমি মৃত্যুক ভয় নকৰোঁ"।

তাৰপিছত দেৱালখন প্ৰতিটো ইটাৰ গাঁথনিৰ লগতে দুয়োজনে গুৰবানী আবৃত্তি কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিছিল। পৰম্পৰা অনুসৰি, তেওঁলোকৰ কোমল শৰীৰৰ চাৰিওফালে বেৰখন বুকুৰ ওপৰলৈ গৈ পোৱাৰ লগে লগে, ই খহি পৰিল। দেৱালখন এনেদৰে নিৰ্মাণ কৰা হৈছিল যে ই হঠাতে, তললৈ পৰি গৈছিল আৰু চাহিবজাদাসকলেও অচেতন হৈ পৰি গৈছিল। তেওঁলোকৰ জ্ঞান ঘূৰাই পোৱাৰ পিছত, তেওঁলোকে পুনৰ ইছলাম গ্ৰহণ কৰিবলৈ কোৱা হৈছিল। তেওঁলোক ধৰ্মান্তৰন হ'বলৈ অস্বীকাৰ কৰাৰ পিছত, চাহিবজাদা জোৰাৱাৰ সিং আৰু ফতেহ সিঙক মৃত্যুদণ্ড দিয়া হৈছিল।

বয়সস্থ মাতা গুজাৰী জী, যাক অলপ দুৰত্বত ঠাণ্ডা টাৱাৰত ৰখা হৈছিল, খবৰটো তেওঁৰ কাণত উপনীত হোৱাৰ লগে লগে তেওঁ শেষ নিশ্বাস ত্যাগ কৰিছিল। তেওঁ তেওঁৰ নতিসকলোৰ লগতে পৰিত্ৰাণ লাভ কৰিলে। চিৰহিন্দ চহৰত এটা ডাঙৰ হলস্থল হৈছিল। এনে জঘন্য অপৰাধত সকলোৰে খং উঠিছিল। সকলোৱে গুৰু গোবিন্দ সিং জীৰ সাহসী পুত্ৰসকলৰ সাহস আৰু দৃঢ়তাক প্ৰশংসা কৰিছিল।

চিৰহিন্দৰ এজন ধনী ব্যৱসায়ী ছেখ টোডাৰ মলে পিছদিনা মৃত তিনিজনৰ শৰীৰৰ অন্ত্যেষ্টিক্ৰিয়া সম্পন্ন কৰিছিল। নৱাবে এই চৰ্তত সন্মত হৈছিল যে তেওঁ এই কাৰ্য্যৰ বাবে প্ৰয়োজনীয় মাটিখিনিৰ বাবদ মাটিটুকুৰাক আৱৰি ৰাখিব পৰাকৈ সোণৰ মুদ্ৰা পৰিশোধ কৰিব। তেওঁ অন্ত্যেষ্টিক্ৰিয়াৰ বাবে মাটি বিচাৰি চিহ্নিত কৰি গোটেই মাটিৰ টুকুৰাটোত মুদ্ৰা বিয়পাই দিছিল।

গুৰু গোবিন্দ সিং জীৰ শ্বহীদ শিশু পুত্ৰ দুজনৰ তেওঁলোকৰ আইতাৰ সৈতে সম্পূৰ্ণ সন্মানেৰে অন্ত্যেষ্টিক্ৰিয়া কৰা হৈছিল।

মানৱ ইতিহাসৰ অন্তৰ্ভাগত এনে নিৰিহ শিশু ল'ৰাবোৰৰ শ্বহীদ গথাৰ সমান্তৰাল একোৱে নাই। চাহিবজাদা জোৰাৱাৰ সিঙৰ বয়স মাত্ৰ আঠ বছৰত কিছু অধিক আছিল আৰু চাহিবজাদা ফতেহ সিঙৰ বয়স ছয় বছৰতকৈ কম আছিল। তেওঁলোকক জীৱিত অৱস্থাত বেৰত খুন্দিত কৰা হৈছিল কিন্তু তেওঁলোক নিষ্ঠুৰ চৰকাৰৰ অত্যাচাৰৰ সন্মুখত নত মস্তক হোৱা নাছিল। তেওঁলোক তেওঁলোকৰ বিশ্বাসত দৃঢ় আৰু আচল হৈ আছিল। তথাপিও, যেতিয়া টোপবোৰ তেওঁলোকলৈ দলিয়াই দিয়া হৈছিল আৰু তেওঁলোকক ভয়ানক পৰিণামৰ ভাবুকি দিয়া হৈছিল, দুয়োজনে সাহসেৰে উত্তৰ দিছিল, "আপুনি হয়তো আমাৰ গৌৰৱময় পৰম্পৰাৰ বিষয়ে অৱগত নহয়। আমাৰ মহান ঘৰত, এইটো পৰম্পৰা। যিকোনো দুৰ্যোগৰ মাজত বিশ্বাস বজাই ৰাখা"।

সেই দুৰ্ভাগ্যজনক ঘটনাবোৰৰ স্থান, ফতেহগড়ৰ চাহেব, পুৰণি চহৰৰ চিৰহিন্দ ওচৰত, এতিয়া চাৰিটা শিখ মন্দিৰৰ দ্বাৰা চিহ্নিত কৰা হৈছে। ইয়াত ২৫ৰ পৰা ২৮ ডিচেম্বৰত, শ্বহীদসকলৰ স্মৃতিক সন্মান জনোৱাৰ বাবে প্ৰতি বছৰে এখন ধৰ্মীয় মেলা অনুষ্ঠিত হয়। গুৰু গোবিন্দ সিং জী তেতিয়া ৰায়কোট আছিল, যেতিয়া তেওঁৰ সৰু চাহিবজাদাৰ দুজনৰ শ্বহীদৰ খবৰ নুৰা মাহীয়ে তেওঁক দিছিল।

এই বাতৰি শুনি, তেওঁ কাড়ৰ মুৰৰ দ্বাৰা এটা গছপুলি উভালি দিছিল আৰু এইটো পূৰ্বানুমান কৰিছিল যে ইয়ে ভাৰতত মোগল সাম্ৰাজ্যউৎখাত হোৱাৰ সূচনা কৰক আছিল। তেওঁ সম্ৰাট ঔৰঙ্গজেবলৈ লিখিছিল: ধূৰ্ত্ত তাড়না আৰু বিশ্বাসঘাতকতাৰ জৰিয়তে এটা শৃংগলে দুটা সিংহ পোৱালী হত্যা কৰাত সফল হলে এইটো অলপ গুৰুত্বপূৰ্ণ কাৰ্য্য নহয়, কিয়নো সিংহটোৱে নিজেই তাৰ প্ৰতিশোধ ল'বলৈ জীয়াই থাকে।

চাহিবজাদাৰ শ্বহীদৰ বাতৰিয়ে দেশখনক এক বেদনাৰ টো তুলিছিল। যিহেতু নৱাব ৰাজিৰ খানৰ আদেশৰ অধীনত দুয়োটা চাহিবজাদাক চিৰহিন্দত নিষ্ঠুৰভাৱে হত্যা কৰা হৈছিল, এই কাৰণে শিখসকলৰ দৃষ্টিত চিৰহিন্দ আছিল অভিশপ্ত চহৰ। ১৭০৮ চনৰ নৱেম্বৰত গুৰু গোবিন্দ সিং জীৰ মৃত্যুৰ পিছত বাবা বান্দা সিং বাহাদাৰৰ (১৬৭০-১৭১৬) পতাকাৰ তলত একত্ৰিত হৈ তেওঁলোকে চিৰহিন্দৰ ওপৰত তীব্ৰ

আক্রমণ কৰে। মোগল সৈন্যবাহিনীক পথপ্ৰদৰ্শন কৰা হৈছিল আৰু ৰাজিৰ খান ১২ মাভ ১৭১০ ত যুঁজি থকা চাপ্লাৰ চিৰিৰ যুদ্ধত নিহত হৈছিল। ১৪ মে'ত শিখসকলে চিৰহিন্দ দখল কৰিছিল।

চাৰিজন চাহিবজাদাৰ স্বহীদৰ কথা উল্লেখ কৰি গুৰু গোবিন্দ সিং জীয়ে তেওঁৰ শিখ সকলক সম্বোধন কৰে :

মই চাৰিজন পুত্ৰক বলি দিছো মোৰ হাজাৰ হাজাৰ পুত্ৰৰ জীয়াই থকাৰ বাবে যিসকল এতিয়াও জীয়াই আছে।

